

[Justitsministeren.]

gelse, der skal foretages her. Ja, jeg er såmænd ikke uenig med den ærede forespørger, men både dette og meget andet, der er sagt, kan kun give mig anledning til at beklage, at den ærede forespørger ikke er kommet til mig og har søgt underretning, før han bragte sagen frem, så ville han på dette punkt have fået at vide, at det ikke er meningen ikke at benytte politiet, tværtimod, der må sikkert stilles en del kriminalpoliti, endda udsøgt kriminalpoliti, til rådighed for undersøgelsesdommeren. Finessen er den, at undersøgelsen ikke foregår på politiets ansvar, men at den foregår på en ganske uafhængig dommers ansvar, sådan at der ikke er rum for mistanke, som ellers ville komme om, at politiet tog uvedkommende hensyn. Det er det, der for mig har været det afgørende.

Den ærede forespørger var inde på det problem, om den omstændighed — således forstod jeg det —, at også politikere er nævnt i denne forbindelse, burde få mig til at trække følehornene til mig og sige: parlamentarisk kommission. Jeg forstår godt den betragtning, den har været fremme for mig. Derfor gik jeg på det første stadium naturligvis til formanden for den parlamentariske kommission for at høre, om kommissionen ville have det, eller om jeg burde, måtte eller skulle lade det undersøge på den anden måde. Jeg har kommissionsformandens bemyndigelse til at oplyse, at dette ordskifte fandt sted, og at det først er derefter, jeg har taget mig af sagen.

Endelig giver den ærede forespørger udtryk for bekymring for, hvordan man vil rense de pågældende navne; hvis man nævner navne, siger den ærede forespørger, hvordan vil man så rense dem? Ja, det kan måske altid være et problem, jeg kan bare ikke se, det er et problem, som har sammenhæng med spørgsmålet her. Jeg går ud fra, at det ved denne undersøgelse som ved enhver anden undersøgelse, der kommer for retten, er dommerens kunst at få lagt undersøgelsen sådan tilrette, at det, der kommer ud af sagen som sandhed, også står klart og tydeligt. Jeg forstod ærlig talt ikke, hvor denne bekymring havde sin begrundelse.

Jeg kvitterer med megen tak for de pæne ord, som den ærede forespørger sagde om mig personlig, selvom jeg godt forstod, at når han særlig nævnte, at jeg havde ord for at være grundig, havde man dermed forklaringen på, at det hele gik så langsomt. Jeg takker altså for venligheden, men kan ikke stikke den i lommen som

udtryk for, at det, at jeg er grundig, på nogen måde forhaler de sager, jeg har med at gøre, det er nemlig galt. Der dvæler ingen sager hos mig. Det er en myte, som er dyrket op af nogle aviser, som formodentlig ikke har haft andet at sige, og så er det nemt at komme med noget, som ingen folk kan kontrollere.

For en ordens skyld bør jeg vel sige, at den foreslåede dagsorden kan jeg af hjertet tiltræde.

Aksel Møller: Da det under forhandlingen er nævnt, at der i den sag, som er til behandling, er indblandet politikere, og da mit navn har været nævnt ude omkring i denne forbindelse, vil jeg gerne have lov til at fremsætte et par bemærkninger dels om baggrunden og dels om kommissionsdomstolen.

Jeg kan i og for sig begynde med det sidste og sige, at jeg er den højtærede justitsminister taknemlig for, at han har valgt den fremgangsmåde, han har valgt i denne sag. Når der løber rygter, uanset fra hvilke kilder de springer, som drager folks stilling i tvivl, finder jeg det ganske i sin orden, at disse rygter undersøges, således at vi i fremtiden er fri for nogen beklikkelse.

Baggrunden for, at jeg er nævnt i forbindelse med denne sag, er, at jeg i februar 1945 førte en samtale med den senere likviderede nazist og oberleutnant i hipo Mogens Reholt. Når jeg kom til at føre denne samtale med Reholt, er årsagen den, at han den 19. januar 1945 lod mig løslade fra politigården, som på det tidspunkt var i hipokorpsets besiddelse — det var, efter at det danske politi var sat ud af spillet. Jeg var blevet arresteret ved en gaderazzia med falsk legitimationskort og ført til politigården. Efter at have stirret på væggen i ca. 7 kvarter, lykkedes det mig at se Mogens Reholt passere gangen. Jeg spurgte ham straks — jeg kendte ham fra den tid, han var medlem af konservativ ungdom før krigen —: går du ikke med falsk legitimationskort? Han svarede med det samme: jo, det gør jeg. Derefter forklarede jeg ham, at kunne det være nødvendigt for ham, kunne det også være nødvendigt for andre, og bad ham sørge for, at jeg enten straks blev løsladt eller kom i forbindelse med danske myndigheder. Ca. tyve minutter efter blev jeg løsladt, og da vi stod ved udgangen af politigården, sagde han til mig: nu har jeg gjort noget for dig, hvad vil du gøre for mig, når jeg kommer i en tilsvarende